

לתגובות והערות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

פְּנִימַת הַשָּׁבָת: 19:06

יְצִיאַת הַשָּׁבָת: 20:08

ר"ת: 20:41

לקבלת העלון במייל -

שלחו הודעה ל:

sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 697 9.5.2025 - יא' אייר תשפ"ה

זה השענך לה' צדיקים ובוואו בו

פְּרִשֶׁת - אֲזִירִי מוֹת - קְדוּשִׁים

וְאֵל יָבֹא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ.. בְּזֹאת יָבֹא אֱהָרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ (טז,ב-ג)

כתוב בגמרא בכתובות (נ,א) על הפסוק בתהלים (קו,ג): "אֲשֶׁרִי שְׁמִרִי מִשְׁפָּט עֲשֵׂה צְדָקָה בְּכָל עֵת", כיצד יתכן שאדם יעשה צדקה כל הזמן? משיבה הגמרא: "דרשו רבותינו שביבנה... זה הזן בניו ובנותיו כשהן קטנים".

אומר הגאון מוילנא (חומש הגר"א), אדם שזן את בניו ובנותיו הקטנים אמנם נקרא 'עֹשֶׂה צְדָקָה' ויש לו מעלה, אבל זו לא דרגה גבוהה בקדושה. לכן כתוב כאן בפסוק "וְאֵל יָבֹא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ", זאת אומרת שעל ידי קיום צדקה 'בְּכָל עֵת' שמדבר על אדם שזן בניו ובנותיו הקטנים אי אפשר לבוא אל הקודש.

הדרך לקודש פנימה היא רק על ידי התורה - "בְּזֹאת יָבֹא אֱהָרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ", המילה 'זאת' רומזת לתורה, כמו שכתוב (דברים ד, מד): "זֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה", כי רק בכוח התורה אפשר להגיע למדרגות הקדושה.

אפשר לתת תוספת ביאור לדבריו הקדושים: אדם שזן ומפרנס את בניו הקטנים, אף על פי שזו מצוה גדולה וצדקה חשובה, חי בתחושה של 'אני'. אני נותן ומעניק לילדים שלי, אני אבא אוהב ורחום. וממילא יש כאן הרגש פנימי של גאווה אסורה, וזה פוגם במצות הצדקה שלו.

רק על ידי לימוד התורה אפשר לתקן את הנקודה הזו, משום שעמל התורה ויגיעתה מראה ללומד את גודל החכמה שיש בתורה, וכמה דברים הוא אינו מבין ולא יודע, ומגלה מכוחה את קטנותו ואפסיותו, ואז יכול לקיים מצוות בשלימות עם הענוה שקיבל בזכות לימוד התורה.

עניין זה רמזו גם בפסוק "זֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה". כלומר, על ידי התורה שייך להגיע לבחינת 'מֹשֶׁה' שהוא סמל הענוה, וזו המטרה של לימוד התורה, להגיע לביטול ה'אני', ולהכיר ש'אין עוד מלבדו', וזו מעלת התורה יותר מן המצוות.
(דרך הבעש"ט גיליון 370)

וְהָיָה בְּאַצְבָּעוֹ עַל פְּנֵי הַכִּפֹּרֶת קִדְמָה (טז, יד)

בספר 'חוט המשולש' (עמ' י"ג) הביא מעשה אודות ביקור החיד"א זצ"ל בפרנקפורט דמיין. כידוע, החיד"א נסע למרחקים כשלוחא דרבנן כדי לקבץ מעות לטובת הישוב היהודי בארץ ישראל, וביקר בקהילות רבות בכל קצווי תבל. בשנת תקי"ב הגיע לפרנקפורט דמיין, וישב שם ימים רבים עד שהבחין בילד קטן שהיה מגיע לבית הכנסת באופן קבוע לאחר סיום תפילת 'עלינו לשבח' והיה מתפלל במתינות ובהתלהבות גדולה.

החיד"א התפלא ממראה זה, ובאחד הימים לאחר שסיים הילד לשפוך שיחו, ניגש אליו החיד"א ושאלו: 'מדוע אתה רגיל להגיע לאחר התפילה ואינך מתפלל יחד עם הציבור?', השיב הילד: 'כשאני מתפלל עם הציבור דעתי מתבלבלת ואיני יכול לכוון בתפילתי כדבעי'. כששמע החיד"א את תשובתו, ביקש לתהות על קנקנו של אותו ילד שעשועים,

והצביע לפניו שאלה במשנה (זבחים פ"ה): 'מדוע פר ושעיר של יום כיפור ופרים הנשרפים, נשנו בשתי משניות נפרדות (שם משנה א ומשנה ב), הלא שחיתתן וקיבול דמן ושיירי דמן, דין אחד להם?'...

השיב הילד כהרף עין: "אמת שברוב דיניהם הם שווים, אמנם בדין 'הזאת דמם' הם שונים, שהזאת דם פרים הנשרפים היא על הפרוכת ועל מזבח הזהב לחוד, ואילו הזאת דם פר ושעיר של יום הכיפורים היא על הפרוכת, על מזבח הזהב, ובין הבדים!"

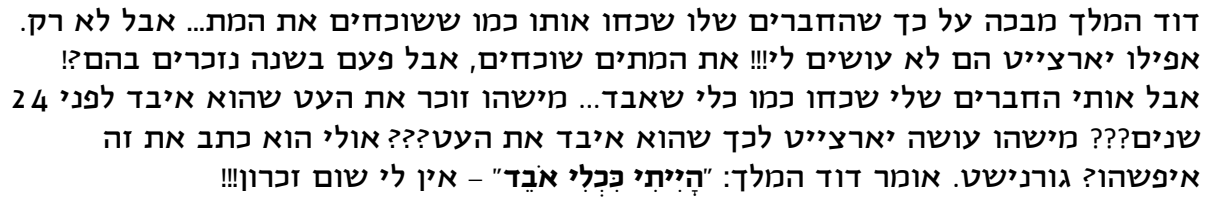
החיד"א התפעל מאוד מתשובתו הנכונה של הילד כהרף עין, וקרא עליו הפסוק (מלכים-ב ד, ט): הִנֵּה נָא יָדַעְתִּי כִּי אִישׁ אֱלֹהִים קָדוֹשׁ הוּא עֲבַר עָלֵינוּ תָּמִיד, שמגיע לאחר שאמרו הציבור עלינו לשבח' לימים גדל הנער, וברבות הימים נתפרסם לנשר הגדול' רבי נתן אדלר זצ"ל, שנודע בגאונותו וצדקותו והיה רבו המובהק של ה'חתם סופר' זצ"ל. (עלון 'ברינה יקצורו' גיליון 674)

וְאֶהֱבֶה לְרַעְךָ כְּמוֹךָ אֲנִי ה' (יט, יח)

אומר דוד המלך: "נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת מַלְב, הֵייתִי כְּכֹלִי אֲבָד". (תהילים לא, יג) אם דוד המלך מספר לנו על המצב העגום שהוא היה נתון בו, שאפילו בעיני החברים שלו הוא נשכח כמו שמת נשכח מהלב... מה זו התוספת הזו "הֵייתִי כְּכֹלִי אֲבָד", נשכחת כמו שמת נשכח... די. למה צריך לכפול את המשל שגם הרגשת כמו כלי שהלך לאיבוד?

מישהו יודע מתי רבי שמעון בר יוחאי נפטר? אין אחד שלא יודע... ב-יח' באייר! מישהו יודע מתי משה רבנו נפטר? ודאי... ז' באדר! מישהו יודע מתי רבנו האריז"ל נפטר? רוב העולם יודע שזה ב-ה' באב. ומה עם הבבא סאלי? הרבה זוכרים שזה ב-ד' בשבט. אבל חז"ל אומרים שהמתים נשכחים מהלב לאחר 12 חודש???

נכון, אבל יש יארצייט, ואע"פ שכמעט כל השנה לא זוכרים מן המת, אבל כשמגיע יום הפטירה, גם אם זה לאחר 20 שנים, או 50 שנים ואפילו אלפי שנים... נזכרים במתים! כל בן זוכר את היארצייט של אבא שלו. ויש הרבה שזוכרים את היארצייט של הסבים והסבתות ויש כאלו שזוכרים את כל אילן המשפחה... זוכרים!

אדם קטן – מקטין את השני, אדם גדול – מגדיל את השני!
חז"ל (הובא בס' 'ראשית חכמה' וכן באגרת הגר"א) "בשעה שמביאים אדם לדין שואלים אותו:
המלכת את קונך? המלכת את חברך?" – שאלה ראשונה, האם המלכנו את הקב"ה, שאלה
שניה, האם עשינו את חברנו כמלך, הקב"ה רוצה שנמליך את חברנו, שנגביה אותו ואפילו
מעלינו. זו לא עבודה פשוטה כלל אך אנחנו חייבים להתרגל בה.

אתה מחפש להגדיל ולרומם את השני? אומר הרב שאתה אדם גדול! אתה מחפש להקטין? תעשה את החשבון לבד. ישנם אנשים גדולים, הם אותם שתמיד שתדבר איתם אתה תצא לאחר השיחה בהרגשה טובה, תצא מעודד. זו אומנות שאוחזים בה אנשים גדולים. כי עם אדם גדול תמיד אתה תרגיש שאתה טוב, שאתה שווה, שאתה חכם, שהדעה שלך חשובה, שמאמינים בך וכו'. בני זוג מדברים ביניהם, בענייני העולם או על הילדים, שיחה על רוחניות או גשמיות וכל נושא אחר, מביעים דעות, משתפים בחוויות, מעלים לבטים, עליהם לבדוק היטב את אוירת השיחה ביניהם, עליהם לבדוק כיצד מתנהלת שיחה משותפת ובאיזו גישה. האם באווירה חמימה, נעימה, ובגישה לרומם את השני, או שמא באווירה של התנשאות, ביקורתיות, דיבור ציני, רצון להוריד ולהקטין את בן הזוג.

3

לא תכלה פאת שדך לקצור ולקט קצירך לא תלקט וכרמך לא תעולל (יט,ט-י)

התורה נותנת לנו כמה כללים והלכות מה עושים בעת הקצירה והלקט, ועניינם שצריך להשאיר מתנות לעניים. ובהמשך בפסוק י"ט נכתב "שדך לא תזרע כלאים".

שואלים המפרשים, למה התורה מקדימה את הלכות הקצירה להלכות הזריעה, הרי זריעה קודמת תמיד לקצירה?

התשובה היא שיש כאן הבטחה שבזכות קיום ההלכות שנאמרו בקצירה נזכה לקיים גם את הלכות הזריעה. ביאור הדברים: הציווי לתת לעניים מהלקט והפאה וכו', עניינו לעשות חסד עם הזולת ולתת משלו לחברו הנזקק. יכול אדם לחשוב, עתה בגלל שנתתי משלי, נחסר מממוני והפסדתי חלק מהתבואה והבציר שלי.

אומרת התורה לאותו יהודי, אל תחשוב שהפסדת, אדרבה, בזכות הנתינה שלך והחסד שעשית, ה' יתן לך עוד שפע ועוד ברכה, ותזכה לזרוע את שדך עוד ועוד ולראות ברכה בעמלך, משום שמחסד לא מפסידים רק מרוויחים. כך כתוב גם בתהלים (פט,ג) "עולם חסד יבנה", בזכות מעשי החסד שעושים בעולם, זה נותן זכות קיום לעולם כולו.

בישיבה שלמדתי בה בצעירותי, היה משגיח שהייתה לו מכונית ישנה. הבחורים בישיבה שמו לב שהמכונית הזו אף פעם לא התקלקלה, היא החזיקה מעמד לאורך שנים רבות. בהזדמנות שהייתה סיפר לנו המשגיח איך הוא מצליח לשמור על מכוניתו המיושנת, וכה אמר: **אתם יודעים מה הסוד שלי?**

אני משתדל כל הזמן לעשות עם המכונית הזו מעשי חסד. אם מישהו צריך הובלה או לנסוע לאיזה מקום, המכונית הזאת עומדת לרשותו. ואני בטוח, סיים, שרק בזכות מעשי החסד שעושים עם המכונית הזאת, היא נשארת במצב תקין וממשיכה לעשות מלאכתה נאמנה. ללמדנו – כי מחסד, לא מפסידים. ('דרך הבעש"ט' גיליון 370)

זכות דברי התורה בעלון יעמוד:

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, נועה בת יעל, קרן בת רחל, אלינה בת אירנה, מאי בת מאירה, מילנה בת סבינה, ספיר שמחה בת חנה.
לזרע בר קיימא: מורן בת רותי, לירז בת מרים. עדן שירה בת גילה.
לפרנסה בשפע: שגיא בן מרים, מורן בת רותי, לירון בן פנינה.
לרפואה שלמה: מרים בת ציפורה, שמואל בן דבורה, לרפואת כל הפצועים.
לעילוי נשמת: ציפורה בת מורדור ז"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורדור ז"ל, מיכאל בן מורדור ז"ל, רחמים בן מורדור ז"ל, יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, יוסף מיכאלשילי בן רפאל ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל, לעילוי נשמת חיילנו והנרצחים ב7 לאוקטובר.

קוראים וקוראות נכבדים, נפתח אצלנו בשכונה כולל אברכים, על מנת לסייע להחזיק אותם מי שרוצה לקנות ברכה בעלון, ולהחזיק תורה על הדרך, כל שם לברכה 250 ₪ למשך שנה. ניתן להעביר בביט למספר 054-6868199. מי שרוצה לתרום לכולל גם בלי קשר לברכה, מצורף לינק:

<https://paypage.takbull.co.il/212sh>